

KAIP SUPRANTI SAKINI „KULTŪRA SKLEIDŽIASI PER KŪRYBĄ IR TARNAVIMĄ BENDRUOMENEI“?

Agnė Daraškevičiūtė, 8 klasė

Mokytoja Dalė Janušauskienė, Daugėlių progimnazija

Kiekvieną valandą, kiekvieną dieną, savaitę vis pagalvoju: „Gyventi nuostabu, nepakartojama. Tik mes, jauni, kartais nemokame džiaugtis tuo, ką turime, o vis kažko ieškome šiame pasaulyje“. Gal ieškome rytdienos? Bet ar pasirošę ją surasti? O man svarbu, jog artimi žmonės – mano šeima, draugai, mokyklos bendruomenė – tikrai nė minutės neleidžia veltui! Labai bijau, kad aš pati savo būty nesisukčiau tik apie „savo ašį“, o būčiau su tais, kurie džiaugiasi gyvenimu, padeda kenčiančiam, savanoriauja, pagaliau kuria ir dalija grožį aplinkiniams bei daro didžiausią įtaką jų kultūrai.

„Kas yra kūryba?“ - paklaususi bendraamžių, ko gero, išgirsčiau įvairių atsakymų: vieniems - tai knygų rašymas, kitiems – muzikos kūrimas ar piešinių tapymas... Taip, tai tiesa. Bet nejaugi žodis „kūryba“ reiškia tik tiek? Ir tada susimąstau : galbūt tai yra didelė ir mums nesuvokiama paslaptis, apie kurią būtų galima daug diskutuoti, rašyti, pasakoti...?

Man kurti grožį – tai su visa mokyklos bendruomene kasmet sodinti tulpes mokyklos skvere. Tulpės - pačios gražiausios pavasario gėlės, ir mes visi kartu skubame sodinti tulpių svogūnėlius. O sodiname ne bet kaip : deriname spalvas, renkame joms įvairias erdves, kad tik į saulę keltų galveles ir džiugintų visus praeivius. Darbuojamės visi, kultūringai bendraudami, pasitardami su mokytojais, kur sodinti, patariami mamų, kaip sodinti , kad tik gražesnis būtų tas žydinčių tulpių kilimas. O kiek kūrybinių minčių kyla, kai žydi tulpės: vieni kuria pasakas apie tulpių karalystę, kiti eilėraščius arba nuostabių spalvų mandalas... Tokią akimirką visada pagalvoju: jeigu būčiau menininkė, nupieščiau patį ryškiausią tulpių paveikslą pagal skambiausią K. Binkio utos „Tulpės“ posmą:

Raudonos, margos, gelsvos, baltos

Pražydo tulpės visos kartu, -

Vėliavos iš žolių iškeltos

Raudonos, margos, gelsvos, baltos...

Auksinis ruduo kasmet mus pakviečia į kūrybines dirbtuves. Tai mums visiems ypač svarbu, kai paskutinę spalio savaitę visa mokyklos bendruomenė organizuoja šviečiančių „Moliūgų žibintų“ parodą. Gražu žiūrėti, koks atsiranda bendruomeniškumo jausmas, kai visi draugiškai skaptuojame, įvairiais raštais puošiame moliūgus. Kokie susikaupe, kupini gerų emocijų viską darome...

Pirmiausia tenka nupjauti moliūgo kepurėlę, tuomet išskobti geltonąjį jo vidų – tai daryti geriausia šaukštu, o tada jau išpjaustomi įvairūs raštai, pro kuriuos šviečia į moliūgo vidų įstatytos žvakės šviesa. Ir kuriami patys įvairiausi moliūgai – žibintai, panaudojant įvairiausius tautosakos motyvus. Gražu žiūrėti, kaip „moliūgai virsta“ meno kūriniais. Šis kūrybinis procesas nesiejamas su Helovynu, kuris lietuviškajai kultūrai nėra artimas. Tačiau pačios gražiausios akimirkos ilgam išlieka, kai nuostabi šviesa užlieja visą mokyklos skverą, o po darbų niekas neskuba į namus: vieni bendraudami grožisi žibintais, kiti fotografuojasi ar renka meniškiausią moliūgą... Ir tada toks geras jausmas užlieja širdį, kad ne vienas tyliai sau ištaria: „Tebūnie šviesa“.

Taigi, didžiausią įtaką kultūrai darome mes patys... Juk kūryba ir menas - žmonijos dvasinės kultūros dalis. Visa tai suteikia šansą kiekvienam kaip asmenybei tobulėti bendruomenėje, geriau pažinti, o galbūt ir iš naujo atrasti save.